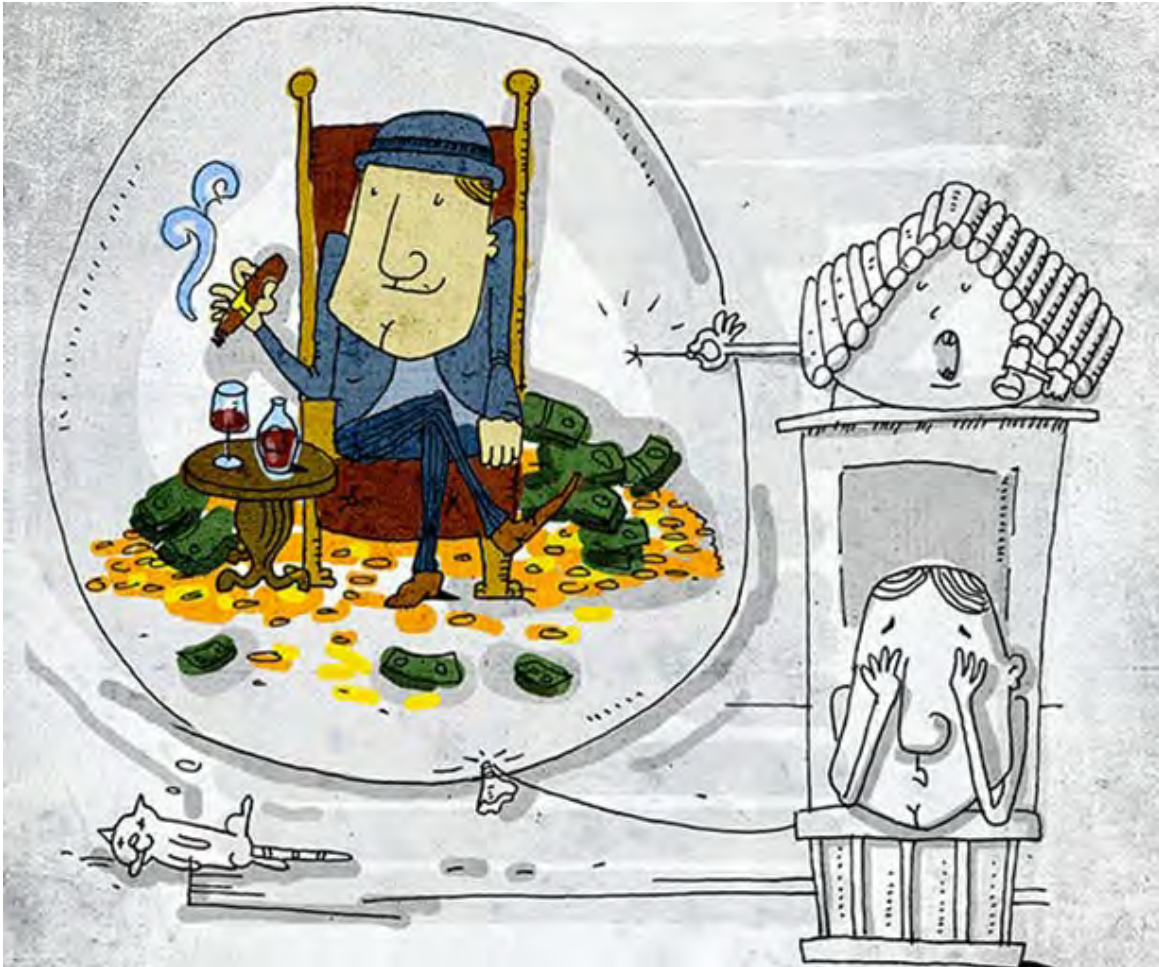

Inczédy Tamás FALÁB

Volt egyszer egy ország, ami kicsit minden országra hasonlított, de teljes egészében egyikre sem. Élt ebben az országban egy gazdag üzletember, akinek leghőbb vágya volt, hogy még gazdagabb legyen, ezért politikusokkal barátkozott. Hamarosan fontos hivatal elnöki székében ült, s így valóban, még inkább meggazdagodott. Később azonban olyan politikusok kerültek hatalomra, akikkel az üzletember korábban nem ismerkedett meg. Hamarosan a vádlottak padján találta magát, és halálra ítélték.

Olyan sok halálbüntetés volt, hogy a hóhérok majd összeroskadtak a rengeteg munkától. Az állam ezért először a sintéreket képezte át, később meg a mészárosokat. De ez sem volt elég, a haláraitélteknek pedig fogalmuk sem volt, mikor kerül rájuk a sor.

A siralomházban raboskodó, immár nincstelen üzletember abban bízott, hogy hamarosan megint más politikusok kerülnek hatalomra, és kis szerencséivel hős ellenálló lesz, onnan pedig csak egy lépés, hogy ismét dúsgazdag legyen.

Egy falábú emberrel került közös zárkába. Egyik délelőtt az őt mondta a falábúnak, hogy másnap sor kerül a kivégzésére. A hír hallatán alaposan megnyúlt a falábú arca. Ültek ketten csendben, mint mindig, végül az üzletember szólalt meg.

- Hallja-e, ha már így alakult, nekem adná a falábát? Magának már úgysem kell.
- Hát magának mire kell?

- Majd csak jó lesz valamire. Betámasztom ide a cella sarkába, aztán talán sikerül eladnom vagy elcserélnem. Annak idején éppen így kezdtem: elkaptam egy kóbor macskát, elvittem a városba és eladtam. A pénzt befektettem, beindult az üzlet.
- Nem bánom, magának adom.
- Remek! Akkor leveszi?
- Persze, hogy nem! Előbb végezzenek ki!

Egy darabig némán ültek.

- Úgy nem jó, mert a kivégzés után nem hozzák vissza.

A falábú vállat vont.

- Maga az üzletember, ajánljon fel valamit az őrnek, hogy a kivégzés után kanyarodjon erre a falákkal.
- Ha legalább egy fél döglött macskám volna! De semmim sincs!
- Az utolsó sétámhoz kellene a falábaim.
- Hát kettő is van?
- Eddig fel sem tűnt?!
- A fene se nézegette magát, megvan a magam baja.

Megint hallgattak.

- Ha az egyik lábát leveszi, azzal megvesztegetem az őrt, hogy a kivégzés után hozza el a másikat.
- Egy falábon ugráljak a vesztőhelyig?

Ültek. Hallgattak.

- Nincs az messze. A kaszárnya előtt csinálják.
- Komolyan azt gondolja, hogy lecsatolom a falábamat?
- Legalábbis remélem. Sokkal erősebb vagyok, akár el is vehetném.
- Kinyomom a szemét, ha hozzám ér!
- Jól van, na!

Újabb csend után a falábú szólalt meg.

- A kivégzés után az őr amúgy is hozzájut mindkettőhöz.
- Mocskos hullarabló! Beláthatja, hogy jobb, ha rám bízza!
- Tegyük fel, hogy felebaráti szeretetből magának adom...
- Adja!
- Nem adom, csak tegyük fel! Hogyan megyek a vesztőhelyre láb nélkül?
- Úgyis két őr jön. Ezek mindig kettesével járnak. Megkéri őket, hogy fogják közre.
- Csak nem gondolja, hogy önként lemondok a méltóságomról?!
- Ne aggódjon, nem fogják a földön vonszolni.
- Én emelt fővel akarok a kivégzőosztaggal szembenézni. Hogyan álljak elénk láb nélkül?!
- Biztos van ott valami fal vagy kerítés. Majd nekitámasztják.

A falábú hosszan nézett maga elé, aztán lecsatolta falábait.

- Tessék, magának adom.
- Az isten fizesse meg a jóságát! – mondta az üzletember, betámasztotta a falábakat a sarokba, és lefeküdt aludni.

Napkeltekor két ór érkezett.

- Melyiküké a faláb a sarokban?
- Az enyém! – kiáltott az üzletember –, és eladó!
- Jöjjön ide.
- Nem lesz olcsó, de ha mind a kettőt megveszi, lefelé kerekítek.
- Csak azért nem verem szájon, mert van magának éppen elég baja.
- Nem bánom, alkudozhatunk.
- Lekésné a saját kivégzését.
- Az enyém nem ma lesz!
- Hát nem magáé a faláb?
- De!
- Akkor ma van a kivégzése. Itt áll a napiparancsban: ember falákkal.
- De az nem én vagyok! – kiáltott az üzletember és cellatársára mutatott –, hanem ő!
- Elnézést, hogy közbeszólok – mondta a láb nélküli –, félreértésről van szó. Eredetileg enyém volt a faláb, és ma

valóban nekem lesz kivégzésem.

– Ne szórakozzanak! – csattant fel az egyik őr a láb nélkülit méregetve. – Nézzen már magára! Mit árthatna a rendszernek? Még lába sincs! Maga viszont – fordult az üzletemberhez –, maga még velem is szemtelenkedik! Az érvényes napiparancsban feketén-fehéren le van írva, hogy 52 361-es cella, kivégzendő: ember falákkal. Az imént mondta, hogy a faláb a magáé. Hozni akarja a vérpadra is, vagy inkább itthagya a cellában?

Az üzletember előbb a láb nélkülire, aztán a sarokba támasztott falákra nézett.

– Inkább elviszem. Itt csak láb alatt lenne.

A kivégzőosztag parancsnokát technika szakos tanárból képeztek át ítéletvégrehajtóvá. Töprengve forgatta kezében a két falábat. Az egyiket telibe találta a golyó és szétroncsolta. De a másik sértetlen maradt, és ki lehetett vele támasztani a kaput. Nem kellett minden alkalommal kinyitni, valamelyest felgyorsultak a kivégzések.

A hatékonyság érdekében nyújtott kiemelkedő munkájáért a kivégzőosztag parancsnokát kitüntetésre terjesztették fel, de mielőtt átvehette volna, más politikusok kerültek hatalomra, akik úgy vélték, őt is ki kell végezni.

A siralomház rabjait hős ellenállóká nyilvánították, és mindet szabadon engedték. A láb nélküli ért utoljára a kapuhoz. Megpillantva a rég elveszettnek hitt falábat, boldogan nyúlt felé. Puskatus csapott kezére.

– El a kezekkel a közvagyonotól!

Magas, bajszos őr állt felette.

– Ez a faláb voltaképp az enyém.

– Azt bárki mondhatja. Tudja igazolni, hogy magáé a faláb?

– Nincs nálam semmi.

– Akkor jobban teszi, ha mielőbb elmegy. Hamarosan egész tömeg érkezik. Ha nem vigyáz, maga is könnyen a kivégzendők közé sodródhat.

A bajszos őr az őrbódéból feltárcsázta az ószeres ismerősét.

– Hogy van-e rá kereslet? Viccelsz, tegnap egy balek kettőt is vett volna!

– Csak egy van.

Amíg az őr és az ószeres beszélgetett, kövér, egyenruhás alak frissen mázolt táblát akasztott a kapura: „A Forradalmi Kormányunk által megbízott Általános Ítéletvégrehajtó Bizottság nemzetbiztonsági rendelete alapján hatékonysági kockázatra való tekintettel a faláb elmozdítása szigorúan tilos!”

Néhány perccel később megérkezett az ószeres.

– Kár volt eljőnnöd – mondta az őr. – A faláb elmozdítása tilos.

Az ószeres gondolkodott.

– Csakhogy semmi nem tiltja a tábla eltávolítását.

Ezzel le is akasztotta.

– Ha kiderül, minket főbe lőnek – mondta tétován az őr.

Az ószeres legyintett.

– Vannak barátaim – és elindult hóna alatt a táblával. Pár lépés után hátraszólt: – Nemsokára visszajövök a falábért.

MACSINKA ZSOLT rajzaival